

Avertismente paralele - Numărul trei

Puternicirea mesajelor profetice: procesul secvențial de punere la probă al îngerilor din Apocalipsa

Jeff Pippenger
2023-08-08

Am încheiat articolul precedent arătând că toți cei trei îngeri din Apocalipsa paisprezece au în mâinile lor o solie. Al doilea și al treilea înger sunt prezentați ca având cu ei un „pergament” pe măsură ce coboară cu solia lor. Fiecare înger reprezintă o solie, iar sosirea fiecărei solii produce un efect. Primul înger a sosit în 1798. Acea solie a fost desigilată și a avut loc o sporire a cunoștinței cu privire la judecata iminentă. Acea sporire a cunoștinței a produs două clase de închinători. Când a sosit al doilea înger, solia despre căderea protestanților a fost desigilată și a avut loc o sporire a cunoștinței, iar două clase au fost produse. Când solia Strigătului de la Miezul Noptii a sosit la 22 octombrie 1844, ea a fost desigilată la adunarea de tabără de la Exeter și a avut loc o sporire a cunoștinței, iar două clase de fecioare au fost produse. Când al treilea înger a sosit la 22 octombrie 1844, solia celui de-al treilea înger și tot ceea ce ea reprezintă au fost desigilate și a avut loc o sporire a cunoștinței, iar două clase au fost produse.

O altă caracteristică ce poate fi găsită la îngeri are de-a face cu împuternicirea mesajelor îngerului. Mesajul celui de-al doilea înger a fost împuternicit de mesajul Strigătului de la Miezul Noptii, după cum a arătat articolul precedent, însă Strigătul de la Miezul Noptii nu este reprezentat de un singur înger, ci este reprezentat de mulți îngeri. Istoria care a corespuns celui de-al doilea înger și Strigătului de la Miezul Noptii arată că mesajul celui de-al doilea înger a fost împuternicit atunci când Strigătul de la Miezul Noptii s-a unit cu el. În aceeași carte ni se spune:

„Am văzut îngeri grăbindu-se încoace și încolo în cer. Ei coborau pe pământ și apoi se înălțau din nou la cer, pregătindu-se pentru împlinirea unui eveniment important. Apoi am văzut un alt înger puternic însărcinat să coboare pe pământ, să-și unească glasul cu al celui de-al treilea înger și să dea putere și tărie soliei lui. Îngerului i-au fost împărtășite mare putere și slavă, iar, pe măsură ce cobora, pământul a fost luminat de slava lui. Lumina care mergea înaintea acestui înger și îi urma în urmă pătrundea pretutindeni, pe când el striga cu putere, cu glas tare, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locaș al demonilor, temniță a oricărui duh necurat și colivie a oricărei păsări necurate și urâte. Solia despre căderea Babilonului, așa cum a fost dată de al doilea înger, este vestită din nou, cu adăugarea stricăciunilor care au pătruns în biserică din 1844 încoace. Lucrarea acestui înger vine la timpul potrivit și se unește cu ultima mare lucrare a soliei celui de-al treilea înger, pe măsură ce aceasta se amplifică într-o mare strigare. Și poporul lui Dumnezeu este pregătit pretutindeni ca să stea în ceasul ispitei cu care urmează curând să se confrunte. Am văzut o mare lumină odihnindu-se asupra lor, iar ei s-au unit în vestirea soliei și au proclamat fără teamă, cu mare putere, solia celui de-al treilea înger.

„Îngeri au fost trimiși să-l ajute pe îngerul cel puternic din cer, și am auzit glasuri care păreau să răsună pretutindeni: Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu vă faceți părtași păcatelor ei și să nu

primiți din plăgile ei; căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Acest mesaj părea să fie un adaos la a treia solie și s-a unit cu ea, așa cum strigătul de la miezul nopții s-a unit cu solia celui de-al doilea înger în 1844. Slava lui Dumnezeu se odihnea asupra sfinților răbdători, care așteptau, iar ei au dat fără teamă ultima avertizare solemnă, vestind căderea Babilonului și chemând poporul lui Dumnezeu să iasă din ea, pentru ca să poată scăpa de înfricoșătoarea ei osândă.” Spiritual Gifts, volumul 1, 193, 194.

Strigătul de la miezul nopții s-a unit cu al doilea înger, iar îngerul din Apocalipsa optsprezece se unește cu al treilea înger, iar atunci când se unește cu al treilea înger, el repetă unirea Strigătului de la miezul nopții cu al doilea înger la începutul adventismului. Pe temeiul a doi martori, al doilea și al treilea înger, fiecare solie îngerească are o solie secundară care îi dă putere. Acești doi martori învață că, atunci când solia primului înger a venit în istorie, trebuia să vină ulterior un moment în care acea solie să fie întărită printr-o solie secundară. Aceasta a fost, desigur, adevărat și în cazul primului înger. În primul paragraf al pasajului lung pe care tocmai l-am prezentat, sora White îi atribuie primului înger aceleași caracteristici pe care Ioan le atribuie îngerului din Apocalipsa optsprezece atunci când afirmă: „Mi s-a spus că misiunea lui era să lumineze pământul cu slava sa și să-l avertizeze pe om cu privire la mânia viitoare a lui Dumnezeu.” Este limpede că, în acest pasaj, ea se referă la primul înger.

Mesajul primului înger a sosit în 1798, iar apoi a fost împuternicit la 11 august 1840, când supremația otomană a încetat. În acel moment, îngerul cel puternic din Apocalipsa 10 s-a coborât din cer și a pus un picior pe uscat și unul pe mare. El reprezintă împuternicirea primului înger, iar aceasta este ceea ce identifică lucrarea primului înger ca fiind aceeași lucrare cu a îngerului din Apocalipsa 18. Amândoi urmau să lumineze pământul cu slava lor, însă îngerul din Apocalipsa 18 se alătură celui de-al treilea înger, așa cum Strigătul de la Miezul Noptii s-a alăturat celui de-al doilea înger și așa cum îngerul care a coborât în Apocalipsa 10 s-a alăturat primului înger.

De aceea, când a sosit primul înger, a fost desigilat un mesaj care a produs două clase de închinători. Când mesajul primului înger a fost împuternicit de îngerul din Apocalipsa zece, el avea în mână o cârtică pe care i-a poruncit lui Ioan s-o mănânce, identificând astfel că aducea un mesaj, l-a desigilat și acesta a produs două clase de închinători. Când au sosit al doilea înger, Strigătul de la Miezul Noptii și al treilea înger, a fost desigilat un mesaj care a pus la probă și a produs două clase de închinători.

Pasajul pe care îl abordăm subliniază, prin compararea istoriei lui Hristos cu istoria milleriților, că procesul succesiv de punere la încercare care a avut loc în istoria milleriților a avut loc și în zilele lui Hristos, care au constituit sfârșitul Israelului antic. Dacă un proces succesiv de punere la încercare a avut loc la începutul Israelului spiritual și la sfârșitul Israelului antic, atunci va exista un proces succesiv de punere la încercare la sfârșitul Israelului spiritual, așa cum a fost la începutul Israelului antic.

În istoria millerită, aceasta ar reprezenta cinci descoperiri ale pecetilor, care au pus la probă și au format două clase de închinători din 1798 până la 22 octombrie 1844. Pasajul învață în mod limpede că, dacă nu treci o probă, nu o vei trece nici pe următoarea, căci nici măcar nu vei încerca.

amwe cyamenyekanye kandi gishyirwa mu nyandiko zigaragara na ba pionnieri b'Abadivantisiti. Urugero rwa kera rw'uku gukoresha kwakozwe na ba pionnieri, nk'uko mbibona, ni igihe bagaragazaga ko amatorero arindwi yo mu Byahishuwe n'ibimenyetso birindwi byo mu Byahishuwe ari amateka abangikanye agaragaza amateka y'imbere n'ay'inyuma y'itorero. Ibimenyetso bihagarariye amateka y'inyuma, amatorero akagaragaza ay'imbere.

Mesajul lui Ilie din Maleahi, capitolele paisprezece și optsprezece din Apocalipsa identifică aceeași solie finală de avertizare, care este de asemenea numită „Descoperirea lui Isus Hristos” în capitolul întâi al Apocalipsei. În capitolul întâi, Dumnezeu Tatăl a dat mesajul lui Hristos, care apoi l-a dat lui Gabriel, care apoi l-a dat lui Ioan, care apoi l-a trimis bisericilor. Solia lui Ilie, precum și soliile reprezentate în capitolele întâi, paisprezece și optsprezece din Apocalipsa sunt una și aceeași solie.

Și duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor. Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților. 1 Corinteni 14:32, 33.

Este întotdeauna același mesaj, căci „proorocii sunt supuși proorocilor”. Cuvântul tradus prin „supuși” în aceste versete înseamnă: „a subordona; la reflexiv, a asculta: – a fi sub ascultare (ascultător), a pune sub, a supune, a face (a fi) supus (față de, înaintea), a fi (a fi pus) în supunere (față de, sub), a se supune pe sine.” Toți proorocii sunt în acord unii cu alții și sunt în supunere unii față de alții, altminteri mesajul pe care l-au dat ar produce confuzie.

Toate ilustrațiile profetice ale mesajului final de avertizare reprezintă același mesaj. Este planul Domnului ca aceia care sunt socotiți „înțelepți” în parabola celor zece fecioare, care sunt numiți de asemenea „cei înțelepți” care „înțeleg” „sporirea cunoștinței” atunci când cartea lui Daniel este desigilată; este voia Domnului ca „cei înțelepți” să recunoască mesajul special atunci când acesta este desigilat. Această recunoaștere se realizează prin aplicarea metodologiei de studiu biblic care este identificată în mod specific în cadrul Bibliei însăși. Acea metodologie este împlinită în armonie cu Isaia douăzeci și opt, prin procesul aducerii împreună, în paralel una cu alta, a diferitelor linii profetice care tratează un subiect biblic, pentru a stabili evenimentele profetice corecte.

Vă solicit răbdarea în timp ce încheiem aici acest articol și vom continua aceste gânduri în articolul următor.